

1984/85:80

Tisdagen den 12 februari

Kl. 15.00

Förhandlingarna leddes av andre vice talmannen.

1 § Justerades protokollet för den 4 innevarande månad.

2 § Andre vice talmannen meddelade att till kammaren inkommit läkarintyg för *Holger Bergman*, som var sjukskriven ytterligare under tiden den 16 februari–den 31 mars.

Erforderlig ledighet beviljades.

Andre vice talmannen anmälde att *Nina Jarlbäck* (s) även under denna tid skulle tjänstgöra som ersättare för *Holger Bergman*.

**3 § Svar på fråga 1984/85:341 om turistbroschy-
rer på främmande
språk**

Anf. 1 Jordbruksminister SVANTE LUNDKVIST:

Herr talman! Rune Torwald har frågat om jag är beredd att vidta åtgärder för att Sveriges turistråd i framtiden på ett bättre sätt skall kunna hjälpa dem som har intresse för och vilja att sprida turistpropaganda för Sverige.

Frågan bygger på uppfattningen att Sveriges turistråd inte har lämpligt broschyrmaterial ens på de vanligaste främmande språken.

Turistrådet avsätter i sin marknadsföring betydande summor för att i broschy-
rer informera om Sverige. Sveriges turistråd producerar bl. a. en Sverigebroschyr i drygt 600 000 exemplar på olika språk, t. ex. engelska, tyska, franska, spanska, portugisiska, italienska och japanska. Utöver turistrådets produktion sprids regionala och lokala turistbroschy-
rer.

För att uppnå bästa resultat av varje satsad krona bedriver turistrådet en klart riktad marknadsföring. Detta innebär att huvuddelen av upplagan delas ut direkt till de konsumenter som visat intresse för en turistresa till Sverige. Broschyren sprids ut tidigt under kalenderåret när människor planerar sina semesterresor.

Tisdagen den
12 februari 1985

*Om turistbroschy-
rer på främmande
språk*

Utöver denna målinriktade distribution sprids en del av upplagan via ambassader och konsulat i länder där turistrådet inte är representerat. En mindre upplaga ställs dessutom till exportföretagens förfogande.

Jag vill i detta sammanhang erinra om att de många regionala och lokala samt de rent kommersiella broschyrerna inte produceras av turistrådet.

Det ankommer på Sveriges turistråd att inom ramen för tilldelade medel ta initiativ till och samordna insatserna för marknadsföringen av Sverige som turistland.

Anf. 2 RUNE TORWALD (c):

Herr talman! Jag vill inledningsvis tacka jordbruksministern för det utförliga svaret på min fråga. Det här är ju dess bättre inte en fråga av en sådan dignitet att det kan bli tal om förtroendefråga, men det kan å andra sidan finnas skäl att lämna en liten bakgrund.

Jag har dels av en artikel i Kvällsposten på nyårsafton, dels efter direkta kontakter med en del privatpersoner och företagsledare fått det intrycket att turistrådet av allt att döma inte skulle ha tillgång till lämpliga broschyrer på främmande språk. Låt mig återge något av vad som stod i artikeln i Kvällsposten på nyårsafton 1984. Det är Sonia Andersson, ägaren till en av Schweiz mera kända researrangörer med Sverige som specialitet, som säger så här:

”Det har visat sig näst intill omöjligt att få Sveriges turistråd att ens förse mig med broschyrer.

När jag bad att få 30 broschyrer från varje svenskt landskap fick jag till svar att man inte hade så många och att man saknade utrymme att ens lagra broschyrerna. — —

En annan gång behövde jag en turistfilm om Sverige men fick bara en film om Stockholm, som om huvudstaden är det enda Sverige har att visa upp. Eftersom jag inte har tid att skriva till varje svenskt landskaps turistorganisation fick det vara.

Sonia Andersson, som har mer än 20 års erfarenhet — — säger med beklagande att Sveriges turistråd tydligen missförstått sin uppgift.”

Det är ju bra, som det står i svaret, att konsumenterna — jag förmodar att man då menar även svenska resebyråer, ambassader, konsulat och större exportföretag — får tillgång till broschyrer. Det vore illa annars, måste man väl säga.

Herr talman! Det finns alltså mycket positivt att hämta i statsrådets svar på min fråga. Men tycker inte även jordbruksministern att vem som helst, som gör sig besväret att vända sig till Sveriges turistråd, bör kunna erhålla ett antal lämpliga informationsbroschyrer? Den typ av människor som så aktivt vill arbeta för Sverige gör det sannolikt enligt ”mun-mot-mun-metoden”, som är effektivare än något annat när det gäller att värva besökare till Sverige och få dem att njuta av landets sköna natur och dess goda miljö.

Anf. 3 Jordbruksminister SVANTE LUNDKVIST:

Herr talman! För min del anser jag nog att tyngdpunkten i turistrådets verksamhet bör vara att samordna den utåtriktade verksamhet som skall bedrivas för att spegla Sverige och för att ge den riktiga Sverige bilden.

Det var intressant att Rune Torwald redovisade underlaget till frågan. Han talar om en person som genom turistrådet önskade få ett trettio-tal broschyrer från varje landskap. Jag har ett förflutet inom turismen – jag var en gång i tiden vice ordförande i Svenska turistrafikförbundet. Problemet var att egentligen alla landskap och även kommuner gjorde anspråk på att den tidens organ för att samordna utlandsturismen skulle vidarebefordra deras resp. broschyrer runt om i världen. Jag har den principiella uppfattningen att turistrådet har att väcka intresse för Sverige totalt sett, men kanske inte kan fungera som distributör av alla olika broschyrer som man önskar sprida från svensk sida.

Principen på turismens område har hittills varit att man går ut med en Sverige-broschyr, genom vilken man så att säga speglar Sverige, och sedan försöker ifrågavarande regioner och orter fånga upp det intresse som därigenom skapas genom att när turisterna väl kommer till Sverige berätta mer för dem om vad man kan se i olika delar av landet. Jag tror att det är en ganska vettig uppläggning av arbetet som man på det sättet får.

Anf. 4 RUNE TORWALD (c):

Herr talman! Jag har full förståelse för vad statsrådet här säger beträffande turistrådets sätt att arbeta. Å andra sidan menar jag att detta inte utesluter att man förser sig med ett förråd av broschyrer som informerar om olika arrangemang som är på gång.

Låt mig ge ett exempel. I Värmskog i Värmland pågår just nu, som många känner till, hemslöjdsdagar. Den som är intresserad av hemslöjd, hemvård o. d. vill kanske komma till just ett sådant arrangemang. En annan lockas av spelmansstämmor eller sångstämmor i Dalarna. Den svensk som åker ut för att göra någonting sådant tycker att det vore på sin plats att ha med sig broschyrer som informerar om speciella arrangemang av den typen. Han har kontakt med människor som har ett intresseområde som han väl behärskar.

Jag menar inte att detta utesluter att turistrådet arbetar efter de linjer som statsrådet nämnde, men vi borde heller inte utesluta att man utnyttjar alla möjligheter att sprida information om de arrangemang osv. som finns i olika landsändar. Jag tror att det annars är en stor risk för att det man presenterar, som Sonia Andersson sade i artikeln i Kvällsposten, blir Stockholm, huvudstaden, och möjligen någonting från Göteborg. Eftersom jag själv är från landets framsida anser jag att även Göteborg kanske bör komma med på en kant. Än viktigare tror jag dock är att turistrådet hjälper till att sprida kännedom om den mångfald i utbudet som finns här i Sverige.

Anf. 5 Jordbruksminister SVANTE LUNDKVIST:

Herr talman! Kort: Jag tror inte att det är meningsfullt att vi här i riksdagen diskuterar på vilket sätt turistrådet i detta sammanhang skall arbeta.

Jag är övertygad om att turistrådet har ambitionen att ge en riktig Sverigebild och att förmedla vad som ur svensk synvinkel kan vara av intresse att förmedla till omvärlden. Jag är också övertygad om att turistrådet är öppet för synpunkter på sin verksamhet. Jag utgår från att rådet även försöker fånga upp kritik som kan komma, för att sedan lägga upp verksamheten på ett sådant sätt att den blir så bra som möjligt med hänsyn till de intressen som turistrådet har att gagna.

Anf. 6 RUNE TORWALD (c):

Herr talman! Jag tackar statsrådet för kompletteringen av svaret.

Min fråga är väckt av just det skälet att jag ville informera turistrådet om att det kanske finns vissa möjligheter att sprida ytterligare propaganda för Sverige som turistland som rådet bör utnyttja. Det var syftet med frågan, och jag tycker att det har blivit tillgodosett. Jag tackar för svaret.

Överläggningen var härmed avslutad.

**4 § Svar på fråga 1984/85:359 om arsenikhalten i bergborrade
brunnar**

Anf. 7 Jordbruksminister SVANTE LUNDKVIST:

Herr talman! John Andersson har frågat mig om jag avser att vidta några åtgärder i anledning av en undersökning om arsenikhalten i bergborrade brunnar utförd av Sveriges geologiska undersökning (SGU).

Under vintern 1982–1983 genomförde statens miljömedicinska laboratorium tillsammans med SGU en undersökning av den naturliga arsenikförekomsten i ca 100 brunnar. Urvalet gjordes så, att de flesta brunnarna låg i områden med sådan berggrund som misstänktes kunna orsaka förhöjda arsenikhalter. Provtagningen sköttes av miljö- och hälsoskyddsförvaltningarna i det trettiotal kommuner som omfattades av undersökningen. Analysresultaten rapporterades till de berörda kommunerna och socialstyrelsen i juni 1983. Nuvarande gränsvärde för arsenikhalt i dricksvatten överskreds inte i något fall.

Efter det att statens livsmedelsverk övertagit det centrala ansvaret för dricksvattenkontrollen från socialstyrelsen informerade verket alla landets miljö- och hälsoskyddsförvaltningar om arsenikfrågan och vad som i sammanhanget särskilt behöver uppmärksammas, vilka berggrundstyper det gäller osv.

Statens livsmedelsverk rekommenderar också kommuner med misstänkta berggrundstyper att undersöka arsenikhalten i brunnar. En sådan undersökning kan ske i samband med den inventering av surt grundvatten i privata brunnar som statens naturvårdsverk föreslagit att kommunerna skall genomföra. Det ankommer på kommunerna att genom sina miljö- och hälsoskyddsnämnder uppmärksamma problemet och vidta eventuella åtgärder.

Livsmedelsverket följer uppmärksamt frågan om arsenik i brunnar.

Verket arbetar f. n. med att revidera den s. k. gränsvärdeslistan, och allt tyder på att gränsvärdet för arsenik kommer att sänkas.

Det ankommer på livsmedelsverket att pröva angelägenheten av de ytterligare åtgärder som kan vara befogade.

Anf. 8 JOHN ANDERSSON (vpk):

Herr talman! Jag tackar jordbruksministern för svaret på frågan.

Bakgrunden till min fråga är att resultatet från SGU:s undersökning slogs upp i tidningarna, vilket gjorde att många människor kände sig verkligen oroade.

Naturvårdsverket säger att det gamla gränsvärdet på 200 mikrogram arsenik per liter vatten är helt oacceptabelt. Världshälsoorganisationens, WHO:s, gränsvärde på 50 mikrogram är troligen också för högt. Det diskuteras nu om inte gränsvärdet borde ligga på 10 mikrogram per liter vatten.

Mot den här bakgrunden är det inte förvånande att människor blir oroade. De blir naturligtvis oroade över de höga halter som redovisats t. ex. i Norsjö i Västerbotten, där halten arsenik låg på 100 mikrogram, alltså tio gånger högre än vad naturvårdsverket tydligen anser vara acceptabelt. Men de blir också oroade över de besked som gavs både från SGU och från livsmedelsverket i de intervjuer som förekommit. Från SGU:s sida säger man nämligen att man inte kan göra någon uppföljning av arsenikkontrollen på grund av brist på pengar, och från livsmedelsverket säger man att man inte planerar några åtgärder. Det man gör är att uppmana kommunerna att själva ta initiativ till fortsatta arsenikanalyser i brunnarna. Detta gör att man osökt kommer att tänka på att myndigheterna återigen försöker skyffla över frågan till kommunerna, trots att det då det gäller dricksvattenkontroll är livsmedelsverket som är den ansvariga myndigheten.

Jag utgår ifrån att jordbruksministern kommer att följa den här frågan, eftersom livsmedelsverket hör till jordbruksministerns domäner, och att regeringen om så erfordras kommer att vidta ytterligare åtgärder. Man måste ju räkna med att det även i andra områden än de nu undersökta kan finnas brunnar med höga halter av arsenik, och det finns också mot den bakgrunden all anledning att vara uppmärksam och att göra den nödvändiga uppföljning som bl. a. SGU talar om.

Överläggningen var härmed avslutad.

5 § Svar på fråga 1984/85:375 om indragningen av viss chefstjänst vid sarskolan

Anf. 9 Socialminister STEN ANDERSSON:

Herr talman! Börje Stensson har frågat statsrådet Sigurdsen om hon har för avsikt att vidta några åtgärder med anledning av att Stockholms läns landsting beslutat avskaffa skolchefstjänsten för sarskolan inom länet och att

Nr 80

Tisdagen den
12 februari 1985

*Om indragningen
av viss chefstjänst
vid sarskolan*

Tisdagen den
12 februari 1985

*Om indragningen
av viss chefstjänst
vid särskolan*

annan person avses överta den pedagogiska och administrativa ledningen för nämnda verksamhet.

Arbetet inom regeringen är så fördelat att det är jag som skall svara på frågan.

Enligt omsorgslagen skall det finnas en tjänst som särskolechef i landstingskommunen. Omsorgskommittén har i sitt betänkande (SOU 1981:26) Omsorger om vissa handikappade tagit upp frågor om bl. a. särskolans organisation. Jag har erfarit att ett beslut om ny organisation av särskolan inom Stockholms läns landstingskommun avses gälla under förutsättning att det riksdagen beslutar ger möjlighet till denna lösning.

Avsikten är att i år förelägga riksdagen förslag med anledning av omsorgskommitténs betänkande. Därvid kommer frågan om särskolechef att behandlas. Stockholms läns landstings beslut om särskolan föranleder ingen särskild åtgärd från min sida.

Anf. 10 BÖRJE STENSSON (fp):

Herr talman! Jag ber att få tacka statsrådet Sten Andersson för svaret på min fråga. När jag skulle ställa den hade jag intrycket att ärendefördelningen var sådan att frågor som gällde omsorgsverksamheten hörde till statsrådet Gertrud Sigurdsens ansvarsområde, men jag är givetvis inte missnöjd med att departementschefen svarar på frågan – tvärtom.

Bakgrunden till frågan är det redovisade förhållandet, att Stockholms läns landsting vill avskaffa skolchefstjänsten för särskolan i landstingsområdet.

Särskolan skiljer sig från annan omsorgsverksamhet i det att den har statlig huvudman. Skolöverstyrelsen fastställer läroplaner och övergripande mål. Länskolnämnden är tillsynsmyndighet. Särskolan skall liksom andra skolformer präglas av likartad målsättning över hela landet, och elever i särskolan skall ges likartade möjligheter, oavsett var i landet de är bosatta. Det synes vara så att nuvarande lagar som reglerar verksamheten vid våra särskolor fäster stort avseende vid att särskilt utsedd särskolechef skall finnas. I 7 § omsorgslagen står det att det hos omsorgsstyrelserna skall finnas tjänster som särskolechef, vårdchef och överläkare.

Nu säger departementschefen att beslutet om "ny organisation av särskolan inom Stockholms läns landstingskommun avses gälla under förutsättning att det riksdagen beslutar ger möjlighet till denna lösning". Jag förutsätter att det som riksdagen har beslutat rimligen bör gälla intill dess att riksdagen fattat annat beslut. Håller statsrådet med om detta?

Efter vad som har redovisats i pressen skall verksamheten nu löpa med förvaltningschefen som utsedd särskolechef. Hur skall verksamheten vara lagenligt ordnad under tiden? Enligt den författning som nu gäller är, som jag nyss sade, länskolnämnden tillsynsmyndighet. Denna länskolnämnd borde väl i all rimlighets namn agera, när ett landsting har fattat ett beslut som, såvitt jag kan begripa, går stick i stäv mot nu gällande bestämmelser. Jag vill fråga statsrådet: Vilka synpunkter har statsrådet på just detta förhållande?

Det antyds också att den nya omsorgslagen eventuellt skall få en utformning som saknar bestämmelser för särskolan och att särskolan skall

föras över att lyda under skollagen. Det skulle innebära att frågor om särskolan förs över från socialdepartementet till utbildningsdepartementet. För egen del kan jag anse att det är bra och riktigt. Vill socialministern ge sin syn på just det spørsmålet i detta sammanhang?

Nr 80

Tisdagen den
12 februari 1985

*Om indragningen
av viss chefstjänst
vid särskolan*

Anf. 11 Socialminister STEN ANDERSSON:

Herr talman! Det är lätt att svara på de frågor som Börje Stensson nu har ställt. Det är en självklarhet att gällande lag skall följas, och omsorgslagen är alldeles klar. Det skall finnas en särskolechef. Om ett landsting vill göra undantag då det gäller de bestämmelser som reglerar särskolechefens olika kompetensområden, skall det utfärdas särskilda instruktioner, och då skall länskolnämnden godkänna dessa. Det har länskolnämnden inte gjort då det gäller de förslag till nya instruktioner som landstinget har utfärdat. Beslutet är som sagt fattat, men det har inte trätt i kraft. Det är i avvaktan på ett beslut av riksdagen som denna möjlighet ges.

Jag skall nu inte gå vidare och tala om vad propositionerna kommer att innehålla – de är på väg. Det enda jag kan säga är att en självklar utgångspunkt för propositionsarbetet är att särskolebarn skall ha samma rätt till pedagogisk ledning som andra barn i det här landet. Jag tror att Börje Stensson lugnt kan avvakta propositionerna, så får vi ta debatten då.

Anf. 12 BÖRJE STENSSON (fp):

Herr talman! Jag är tacksam för de synpunkter socialministern här lämnar. Dock vill jag ytterligare trycka på frågan: Anser statsrådet att det är rimligt att man, som jag har uppfattat saken, fattar ett beslut som innebär att en ny ordning i fråga om chefsbefattning faktiskt tillämpas? Kan det vara rimligt att så sker? Man bör väl ändå avvakta att riksdagen fattar beslut och att det sedan från regeringen och från regeringen underställd myndighet kommer ut författningar till den verklighet där besluten skall omsättas i praktisk verksamhet. Är det inte ett något ovanligt handlingsätt från Stockholms läns landsting som avslöjas i bakgrunden till den fråga jag har ställt?

Överläggningen var härmed avslutad.

6 § Föredrogs och hänvisades

Motionerna

1984/85:2831 och 2832 till justitiekottet

1984/85:2833–2836 till lagutskottet

Tisdagen den
12 februari 1985

*Meddelande om
frågor*

7 § Meddelande om frågor

Meddelades att följande frågor framställdes

den 12 februari

1984/85:397 av *Margó Ingvardsson* (vpk) till statsrådet Anita Gradin om jämställdhets- och kvinnoforskningen:

Forum för kvinnliga forskare och kvinnoforskning bildades 1979 vid Stockholms universitet. För medel från UHÅ, f. n. 174 000 kr./år, har Forum byggt upp en tvärvetenskaplig basorganisation för främjande av jämställdhets- och kvinnoforskning.

Samhällsvetenskapliga fakultetsnämnden vid Stockholms universitet beslöt i december 1984 att omfördela Forums pengar så att 93 000 kr./år skall användas för inrättande av en halv docenttjänst i jämställdhetsforskning vid någon av de samhällsvetenskapliga institutionerna. När Forums medel på detta sätt reduceras med mer än hälften kan arbetet med att skapa en bra kvinnoforskningsmiljö vid Stockholms universitet inte längre fortsätta.

Med hänvisning till vad som anförts vill jag fråga statsrådet:

Överensstämmer det med regeringens intentioner vad gäller kvinnoforskningen att Forums arbete reduceras till förmån för en opreciserad halv docentur i jämställdhetsforskning?

1984/85:398 av *Karl Boo* (c) till industriministern om arbetsmarknadssituationen i Avesta och Fagersta:

500 arbeten försvinner i Avesta AB. Detta dystra besked har koncernens ledning lämnat i dagarna. Mot bakgrund av de tidigare gjorda neddragningarna och friställningar inom företaget är detta långt över smärtgränsen för vad anställda i företaget, människorna i bygden och Avesta kommun kan bära. Därutöver förekommer det tydligen överväganden om ytterligare stora nedskärningar och friställningar. Vid en sådan stor omstrukturering och friställning av anställda kan och bör inte samhället stå passivt.

Med anledning av den svåra situationen för de anställda och för Avesta kommun vill jag fråga industriministern:

1. Har regeringen varit informerad om den senaste utvecklingen inom Avesta AB?
2. Vilka åtgärder har regeringen vidtagit?
3. Vad avser regeringen att göra i det uppkomna läget – en "Uddevallasatsning" även i Avesta?

1984/85:399 av *Irène Vestlund* (s) till industriministern om arbetsmarknadssituationen i Avesta och Fagersta:

Avesta AB:s styrelse har, efter sitt sammanträde den 8 februari, informerat Avesta och Fagersta kommuner om effekterna av ytterligare rationalise-

ringar. Avesta kommun kommer enligt detta besked att utöver tidigare rationaliseringar drabbas av inskränkningar som kommer att omfatta i nuläget 350–400 anställda.

Detta kommer att drabba en region som redan genom strukturförändringar inom stålindustrin har stora sysselsättningsproblem.

Vi har nyligen fått erfara hur regeringen aktivt gripit in för att i samband med företagsnedläggelse i en annan region åstadkomma ny produktion och arbete.

Vilka åtgärder anser statsrådet nödvändiga för att förstärka arbetsmarknadssituationen bl. a. i Avesta kommun?

1984/85:400 av *Irène Vestlund* (s) till arbetsmarknadsministern om arbetsmarknadssituationen i Avesta och Fagersta:

Avesta AB:s styrelse har, efter sitt sammanträde den 8 februari, informerat Avesta och Fagersta kommuner om effekterna av ytterligare rationaliseringar. Avesta kommer enligt detta besked att utöver tidigare rationaliseringar drabbas av inskränkningar som kommer att omfatta i nuläget 350–400 anställda.

Detta kommer att drabba en region som redan genom strukturförändringar inom stålindustrin har stor arbetslöshet.

Vi har nyligen fått erfara hur regeringen aktivt gripit in för att i samband med företagsnedläggelse i en annan region åstadkomma ny produktion och arbete.

Vilka utbildningsinsatser anser statsrådet nödvändiga för att förstärka arbetsmarknadssituationen i bl. a. Avesta kommun?

1984/85:401 av *Hans Petersson* i Hallstahammar (vpk) till arbetsmarknadsministern om bibehållande av Svensk Bilprovnings verksamhet i Västerås:

AB Svensk Bilprovning, Besiktningsskolan, bedriver sedan 20 år utbildning av Svensk Bilprovnings personal vid anläggningar i Västerås. Företaget sysselsätter sex personer, och verksamheten innebär bl. a. att Västerås tillförs 4000 gästnätter per år.

I samband med eventuell nybyggnad har förslag lagts fram om flyttning från Västerås till Märsta.

Vid en debatt den 31 januari i år om eventuell utlokalisering av statlig verksamhet från Stockholmsområdet till Västmanland erinrade arbetsmarknadsministern om att ett tjugotal myndigheter med huvudkontor i Stockholm eller i Solna har till uppgift att undersöka om de ytterligare kan decentralisera verksamheten.

Västmanland är redan hårt drabbat av bl. a. stålindustrins kris och är missgynnad vad gäller tillskott av statlig verksamhet.

Med hänvisning till det ovan anförda vill jag fråga arbetsmarknadsministern:

Nr 80

Tisdagen den
12 februari 1985

*Meddelande om
frågor*

Avser arbetsmarknadsministern att ta några initiativ för att förmå Svensk Bilprovning att behålla verksamheten i Västerås?

1984/85:402 av *Lars-Ove Hagberg* (vpk) till industriministern om arbetsmarknadssituationen i Avesta och Fagersta:

Avesta AB aviserar att ytterligare 500 arbetstillfällen skall försvinna. Dessutom förebådas en nedläggning av varmvalsade band i Fagersta, vilket drabbar 400–500 människor. Det här sker utom ramen för de 500 arbetstillfällen som redan 1984 började skalas bort inom specialstålsindustrin. Avesta och Fagersta kommuner kommer återigen att drabbas hårt.

På en fråga av mig om specialstålsindustrin svarade industriministern den 15 januari att industridepartementet har satt i gång en kartläggning av situationen i första hand i Fagersta och Avesta och att industriministern begärt överläggningar med Bruksinvests ledning, samt att ägarna – Avesta – skall uppfylla sina förpliktelser när det gäller bildandet av bolaget. Nu hotas ytterligare närmare 1 000 arbetstillfällen. Bruksinvest kan inte klara uppgiften, och Avesta AB bryter uppenbarligen mot tidigare antagna förpliktelser.

Med anledning härav vill jag ställa följande fråga:

Vilka ytterligare åtgärder ämnar regeringen vidta för att ägarna, Avesta AB, skall ta sitt fulla ansvar, och vilka övriga åtgärder kommer regeringen att vidta i Avesta och Fagersta efter de senaste nedlägningsbeskeden?

8 § Kammaren åtskildes kl. 15.26.

In fidem

SUNE K. JOHANSSON

/Solveig Gemert